

[Leif Hermann]

foretager sig, hvad enten det nu er politi eller domstole, når det drejer sig om indgreb i individets frie bevægelighed.

Det andet argument for at tage dette spørgsmål op har, som fru Ebba Strange også har nævnt det, været brugen af overordentlig langvarige isolationsfængslinger.

I 1987 omtalte dagspressen en ganske alvorlig sag, hvor der var fire tyrkiske indvandrere, der var tiltalt i en drabssag. Vi efterforskede dengang sagen lidt. De var isolationsfængslede i meget lang tid, og én blev overført til en psykiatrisk afdeling, fordi han tog ganske betydelig skade af isolationsfængslingen.

For danskere må det selvfølgelig være skrækeligt at være isoleret fra omverdenen, men det må næsten være endnu værre for folk, som ikke er fortrolige med dansk kultur.

Dengang regnede vi med, at denne isolation havde lidt at gøre med, at man skulle forhindre folk i at komme i kontakt med hinanden for at aftale eventuelle vidneforklaringer til brug for retten, og vi spurgte derfor, om det havde været muligt at anbringe disse mennesker så langt fra hinanden, at det faktisk ikke var fysisk muligt for dem at nå i kontakt med hinanden. Men der var bestemt ikke tale om, at man havde pladmangel i andre dele af landet, hvor de ellers kunne have været anbragt. Man mente blot, at det var rimeligt, at de nu sad isolerede i Blegdamsvejens Arrest.

I dette svar stak umenneskeligheden unægtelig hovedet frem. Dels fik vi at vide, at i hvert fald ét af disse mennesker tog ganske betydelig psykisk skade af den isolation, han havde været udsat for, og dels måtte vi på baggrund af svaret konstatere, at isolationen faktisk ikke havde været nødvendig. Man kunne have klaret det med andre midler.

Den 15. december 1988 kunne Politiken meddele, at en 34-årig i næsten to år havde befundet sig i varetægtsfængsel, og heraf havde han siddet i 11 måneder i isolationscelle.

Det er muligt, at de ordførere, som taler om, at man skal begrænse brugen af isolation mest muligt, tænker i – kunne man godt sige – kvantitative baner, i mængdebaner, men dette forslag har sandelig også ganske meget at gøre med, hvordan den enkelte langvarige isolations sag ser ud. Det er derfor, at forslaget er fremsat, netop fordi vi må konstatere, at de meget langvarige isolationsfængslinger – som hel-

digvis er få, men de er der dog – stadig væk har et sådant omfang og stadig væk er af en sådan karakter, at vi ikke kan acceptere dem, og derfor forslaget om den absolutte overgrænse.

Dermed være ikke sagt, at SF hermed har accepteret isolationsfængsling. Det gør vi principielt ikke, men for overhovedet at få gang i denne diskussion har det været nødvendigt at tage spørgsmålet op. I dette spørgsmål er vi enige med to radikale retspolitikere, der i Politiken den 26. februar 1989 gjorde sig til talsmænd for, at reglerne om varetægt og isolation skal ændres. Det drejede sig om Carsten Hyllested, der er formand for Det Radikale Venstres kriminalpolitiske udvalg, og Per Kleis Bønnelycke, der er formand for det samme partis retspolitiske udvalg.

Derfor er det også med tilfredshed, at vi konstaterer, at justitsministeren har fundet anledning til nu at bede Strafferetsplejeudvalget om en fornyet overvejelse af isolationsbestemmelserne i retsplejeloven.

Det er rigtigt, som ministeren siger, at dermed får vi også en dybere baggrund for at behandle spørgsmålet. Vi har naturligvis ikke med de ressourcer, vi har til rådighed, når vi laver et sådant lovforslag, haft mulighed for at lave en kulegravning af problematikken på samme måde, som Strafferetsplejeudvalget har det, og det er derfor meget glædeligt, at justitsministeren annoncerer, at Strafferetsplejeudvalget nu går i gang med fornyede overvejelser på dette område.

Jeg skal så komme ind på nogle enkelte betragtninger, som forskellige af ordførerne var inde på. Hr. Fischer startede med at sige, at alle var imod unødvendig anvendelse af isolation. Jeg ved ikke, om det var en fejltagelse, at hr. Fischer startede på den måde, for jeg går sandelig ud fra, at den isolationsfængsling, der anvendes af domstolene i dag, ikke er unødvendig, hverken ud fra domstolenes eller ud fra politiets synspunkt. Vi må altså gå ud fra, at de isolationsfængslinger, der bestemmes af retten efter politiets begæringer, ikke er unødvendige.

Angående den bestemmelse, vi har foreslået med hensyn til de helbredsmaessige betingelser for isolationen, er det muligt, hr. Fischer, at man derved kommer til at sætte et lægeligt skøn over rettens. Men det afgørende for os er, at det at påføre nogen en skade, når man ved, at der er en risiko for at gøre det i forbindelse med et va-